

Em vaig plantar a Organyà després de separar-me de la Meri. Deu minuts més de cotxe per pujar a Andorra a treballar, amb el nou túnel, que encara té el maleït 60 per circular-hi. Organyà és un bon poble per viure-hi, vaig pensar, hi ha poc o molt de tot —al Pla de Sant Tirs no hi havia re— i s’hi veu una certa vida cultural i social, afavorida pels quatre bars que viuen, com mig poble, de la carretera, de la gent que puja a Andorra, bàsicament. Però vaja, jo buscava distància mental i tranquil·litat, sobretot. A més, la Seu, malgrat que és més a prop de la feina, és més ciutat petita que poble gran i els preus dels lloguers hi estan absolutament andorranitzats. Després de viure quinze anys en un poble com el Pla de Sant Tirs, on pots fer hort, anar a buscar bolets sense agafar el cotxe, plegar anous i carreroles als prats... Organyà em semblava l’opció menys traumàtica per afrontar la postseparació. I els dos dies de teletreball a la setmana em van semblar una bona compensació per tantes hores a la carretera i tanta gasolina baratíssima.

Boumort, Marc Cortès